

ANNO DOMINI MLXXXV.

S. GREGORIUS VII

PONTIFEX ROMANUS

PROLEGOMENA.

ELOGIUM EX MARTYROLOGIO ROMANO.

Salerni depositio beati Gregorii septimi, Ecclesiae libertatis propugnatori ac defensoris acerrimi.

LEGENDA EX BREVIARIO ROMANO.

LECTIO IV. Gregorius Papa septimus, antea Hildebrandus, Suanæ in Heiruria natus, doctrina, sanctitate, omni que virtutum genere cum primis nobilis, mirifice universam Dei illustravit Ecclesiam. Cum parvulus ad fabri ligna edolantis pedes, jam litterarum inscius hæderet, ex rejectis tamen segmentis illa Davidici elementa oraculi, Dominabitur a mari usque ad mare, casu formasse narratur, manum pueri ductante Numine: quo significaretur ejus fore amplissimam in mundo auctoritatem. Romam deinde profectus, sub protectione sancti Petri educatus est. Juvenis Ecclesiae libertatem a laicis oppressam, ac depravatos Ecclesiasticorum mores vehementius dolens, in Cluniacensi monasterio, ubi sub regula sancti Benedicti austerioris vitæ observantia eo tempore maxime vigeat, monachi habitum induens, tanto pietatis ardore divinæ majestati deserviebat, ut a sanctis ejusdem cœnobii patribus Prior sit electus. Sed, divina providentia majora de eo disponente in salutem plurimorum, Cluniaco eductus Hildebrandus, Abbas primum monasterii sancti Pauli extra muros Urbis electus, ac postmodum Romanæ Ecclesiae Cardinalis creatus, sub summis Pontificibus Leone Nono, Victore Secundo, Stephano Nono. Nicolao Secundo, et Alexandro Secundo, præcipuis muneribus et legationibus perfunctus est, sanctissimi et purissimi consilii vir a beato Petro Damiano nuncupatus. A Victore Papa Secundo legatus a latere in Galliam missus, Lugduni episcopum Simoniacæ labe infectum ad sui criminis confessionem miraculo adegit, Berengarium in Concilio Turonensi ad iteratam hæresis abjurationem compulit: Cadolai quoque schisma sua virtute compressit.

LECTIO V. Mortuo Alexandro Secundo, invitatus et merens unanimi omnium consensu, decimo KAPATROL. CXLVIII.

Alendas Maii, anno Christi millesimo septuagesimo tertio, Summus Pontifex electus, sicut sol effulsit in domo Dei: nam potens opere et sermone, Ecclesiasticæ disciplinæ reparandæ, fidei propagandæ, libertati Ecclesiae restituendæ, exstirpandis erroribus et corruptelis tanto studio incubuit, ut ex Apostolorum ætate nullus Pontificum fuisse tradatur qui majores pro Ecclesia Dei labores molestiasque pertulerit, aut qui pro ejus libertate acrius pugnaverit. Aliquot provincias a Simoniacæ labe expurgavit. Contra Henrici imperatoris impios conatus, fortis per omnia athleta, impavidus permansit, seque pro muro domui Israel ponere non timuit, ac eundem Henricum, in profundum malorum prolapsam, fidelium communionem regnoque privavit, atque subditos populos fidei ei data liberavit.

LECTIO VI. Dum Missarum solemniam perageret, visa est viris piis columba e cœlo delapsa, humero ejus dextro insidens, alis extensis caput ejus velare: quo significatum est, Spiritus sancti afflatu, non humanæ prudentiæ rationibus ipsum duci in Ecclesiae regimine. Cum ab iniqui Henrici exercitu Roma gravi obsidione premeretur, excitatum ab hostibus incendium signo crucis exstinxit. De ejus manu tandem a Roberto Guiscardo duce Northmanno ereptus, Cassinum se contulit, atque inde Salernum ad dedicandam Ecclesiam sancti Matthæi Apostoli contendit. Cum aliquando in ea civitate sermonem habuisset ad populum, ærumnis confectus in morbum incidit, quo se interiturum præscivit. Postrema morientis Gregorii verba fuere: Dilexi justitiam, et odivi iniquitatem, propterea morior in exilio. Innumerabilia sunt quæ vel fortiter sustinuit, vel, multis coactis in urbe Synodis, sapienter constituit vir vere sanctus, criminum vindex, et acerrimus Ecclesiae

defensor. Exactis itaque in Pontificatu annis duodecim, migravit in cœlum anno salutis millesimo octogesimo quinto, pluribus in vita et post mortem miraculis clarus, ejusque sacrum corpus in Cathedrali Basilica Salernitana est honorifice conditum.

SANCTI GREGORII VII ACTA.

(Apud BOLLAND, *Maii* tom. V, die 25, pag. 568.)

COMMENTARIUS PRÆVIUS.

§ I. *Laudatores et defensores defuncti, Vita a Paulo Bernriedensi scripta, Acta pontificalia triplicia.*

Sanctissimus et generosissimus Pontifex Romanus Gregorius septimus, antea dictus Hildebrandus, defunctus 25 Maii ann. 1085. præfuit universæ Ecclesiæ annos duodecim, mensem unum, et dies quatuor; scilicet inchoandos a die 22. Aprilis anni 1073. uti evidenter liquet ex decreto electionis infra proponendo. Erraverunt enim, qui solum 25 die dicti mensis electum volunt, sumpta errandi occasione a Catalogis, in quibus decessoris, triduo ante istam electionem defuncti, obitus cum depositione confunditur. Hic plurimas in vita passus est persecutiones, et adhuc post mortem calumnias. Sed non defuerunt ejus innocentiae, et pro Ecclesia Dei propugnanda fortitudinis ac justitiæ acerrimi defensores: inter quos censeri possunt Cardinalis Cæsar Baronius et Jacobus Gretserus: ille quidem in Annalibus suis Ecclesiasticis, in quibus res ejus gestas per singulos annos deducit ex scriptoribus maxime cœvis, et Conciliis sub eo habitis, atque Registro epistolarum ejus in undecim libros distincto: Gretserus vero Tomo 2. Defensionis Controversiarum Cardinalis Bellarmini, propugnans eum contra varios hujus temporis sectarios, potissimum libro 4. c. 13. ac dein illustri Apologia, in qua quinquaginta testes adducit, qui suis scriptis res gestas hujus S. Gregorii proponunt, et contra adversarios defendunt.

2. Horum primus est S. Anselmus Episcopus Lucensis, proximo post obitum sancti Pontificis anno vita functus; qui contra Guibertum Antipapam, pro defensione Gregorii legitimi Pontificis Romani, librum scripsit. Secundus testis est auctor Vitæ dicti S. Anselmi, domesticus Presbyter Pœnitentiarius: quam Vitam nos ad diem ejus natalem 18. Martii illustravimus. Succedunt Acta Vaticana apud Baronium ad annum 1073, et Acta publica electionis, quæ infra proferuntur. Dein allegantur antiqui Historici seu Chronologi, inter quos est Lambertus Schafnaburgensis, De rebus gestis Germanorum, sed solum deductis ad annum 1077. et Pontificatus S. Gregorii quartum: tum Paulus Langius in Chronico Citizensi, cum adductis testimoniis ex Annali-

bus Magdeburgensibus et Chronicis Turingensibus: Marianus etiam Scotus, ejusque Continuator Dodechinus, et ab hoc productus Stephanus Episcopus Halberstatensis, qui causam Gregorii fortissime contra Heinricum Regem egit: deinde S. Anselmus Archiepiscopus Cantuariensis, cujus Acta dedimus 21. Aprilis: Bertoldus Constantiensis et Paulus Bernriedensis, de quibus mox agimus: Domnizo Presbyter, in Vita Comitissæ Mathildis, libris duobus carmine conscripta; Leo Ostiensis, in Chronico Casinensi, ad annum 1086. deducto; Bruno in Historia belli Saxonici; S. Gebehardus Archiepiscopus Salisburgensis, et S. Gebehardus Episcopus Constantiensis, et qui eorum Vitas scripserunt, quas suo tempore dabimus 16. Junii et 27. Augusti; denique, aliis omissis, Bernaldus Presbyter Constantiensis, cujus opuscula ex Ms. Ratisbonensi edita sunt a dicto Gretsero, et fere spectant ad defensionem rerum a S. Gregorio gestarum; et maxime Apologeticus et Epistolæ ejus pro Decretis S. Gregorii, quas etiam erudite exposuit Christianus Lupus inter Synodorum generalium ac provincialium Decreta et Canones, integro libro seu parte quinta. Subjunxit illis omnibus prælaudatus Gretserus Gregorii VII. Vitam, electionem et res gestas, ex libro quarto Onuphrii Panvini De varia creatione Summi Pontificis, et ex Bibliotheca Bavarica. Istæ omnia apud illum videri possunt, edita Ingolstadii anno 1609. ubi is anno sequenti vulgavit Apologiam pro Cardinale Baronio, in qua aliquot capita spectant controversiam in causa S. Gregorii motam; uti curiosus lector ibidem reperiet. Dignus etiam est qui legatur Franciscus d'Enghien, Ordinis Prædicatorum S. Theologiæ Licentiatus, edito novissime libro cui titulum fecit, « Auctoritas Sedis Apostolicæ pro Gregorio Papa VII. vindicata adversus Natalem Alexandrum ejusdem Ordinis Doctorem Theologum, » inter selecta Historiæ Ecclesiasticæ Capita, seculi II parte 3, usque adeo suæ professionis oblitum, ubi de Gregorio agit, ut vel ea sola causa potuerit commeruisse gravissimam, qua libri ejus omnes fulminati sunt, censuram Innocentii Papæ XI.

3. Nos, omnibus aliis omissis, damus hic primo